

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 64/2013-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. januára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Š. V., S., zastúpeného advokátom JUDr. Ľ. P., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Poprad v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C/787/1999 a jeho uznesením z 3. septembra 2008, postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co/54/2009 a jeho uznesením z 30. apríla 2009 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo/42/2011 a jeho uznesením z 20. decembra 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Š. V. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. júla 2012 doručená sťažnosť Ing. Š. V., S. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Ľ. P., K., ktorou namietal porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C/787/1999 a jeho uznesením z 3. septembra 2008, postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co/54/2009 a jeho uznesením z 30. apríla 2009 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo/42/2011 a jeho uznesením z 20. decembra 2011.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou na okresnom súde domáhal zaplata sumy 493 586 Sk s prísl. Konanie o tomto návrhu je vedené na okresnom súde pod sp. zn. 7 C/787/1999.

V predmetnom konaní 18. júla 2007 V. C., P. (ďalej len „postupník“), navrhol zmenu účastníkov konania na strane navrhovateľa z dôvodu, že nadobudol pohľadávku, ktorá je predmetom konania. K postúpeniu pohľadávky malo dôjsť zmluvou o postúpení pohľadávky správcom konkurznej podstaty počas priebehu konkurzného konania voči sťažovateľovi ako dlžníkovi (úpadcovi). Predmetný konkurz bol zrušený uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 K 237/1999.

O návrhu postupníka rozhodol okresný súd uznesením z 3. septembra 2008 tak, že povolil jeho vstup do konania namiesto sťažovateľa. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom namietal, že nedošlo k platnému postúpeniu predmetnej pohľadávky. O odvolaní rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 7 Co/54/2009 z 30. apríla 2009 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil. Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, v ktorom namietal, rovnako ako v odvolaní, neplatné postúpenie predmetnej pohľadávky. O dovolaní rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Cdo/42/2011 z 20. decembra 2011 tak, že dovolanie odmietol.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uvádza:

„Postupom a uzneseniami súdov mi bolo odňaté právo konať pred súdom, pretože v rozpore s právnym poriadkom SR mi bolo odňaté postavenie účastníka konania a to

interpretáciou zákona s ktorou nemožno súhlasiť, ktorá je nezmyselná, v rozpore so znením zákona a ktorej dôsledkom je porušenie môjho základného práva na súdnu ochranu. ...

Tak Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací, ako aj Najvyšší súd SR, ako súd dovolací svoje rozhodnutie odôvodnili totožnými argumentmi. Podľa ich odôvodnenia otázkou, či tvrdené právo, ktoré malo byť prevedené tu naozaj je alebo či skutočne bolo prevedené sa súd nezaoberá, lebo sa týka posúdenia veci samej resp. pre posúdenie otázky zmeny účastníkov musí súd len posúdiť, či nastala formálno-právna skutočnosť, ktorá môže mať podľa hmotného práva za následok prechod alebo prevod práva a povinností. Podľa Najvyššieho súdu SR však súd nie je oprávnený hodnotiť, či sú naplnené predpoklady pre právne nástupníctvo z pohľadu hmotnoprávnej úpravy.

Aj v prípade, ak by výklad súdov v uvedenej veci bol správny, rozhodnutie správne byť nemôže, nakoľko aj pri posudzovaní z hľadiska formálno-právneho musí súd skúmať, či sa zmluva o prevode pohľadávky týka práva o ktoré v konaní ide. Vzhľadom na to, že pohľadávka nebola dostatočne individualizovaná (v samotnej zmluve bola špecifikovaná len odkazom na prílohu, ktorá nebola neoddeliteľnou súčasťou zmluvy), nemohol súd túto otázku posúdiť resp. nebolo preukázané, že došlo k prevodu práva, ktoré je predmetom konania. Preto ani pri formálno-právnom posudzovaní nemali súdy vstup nového účastníka namiesto mňa pripustiť.

Odôvodnenie napadnutých uznesení považujem za arbitrárne, nakoľko sa súdy odchyľili od znenia príslušných ustanovení, tak že došlo k popretiu ich účelu. “

Sťažovateľ následne podáva vlastný právny výklad § 92 ods. 2 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) s tým, že podľa neho súd je povinný skúmať, či zmluva o postúpení pohľadávky je platná a či spôsobuje zamýšľané právne účinky. V rámci tohto výkladu poukazuje aj na odbornú literatúru.

Sťažovateľ uvádza tiež to, že v iných konaniach, v ktorých uplatnil svoje pohľadávky, na podklade tej istej zmluvy o postúpení pohľadávok navrhol postupník zmenu účastníkov konania, pričom konajúce súdy tento návrh postupníka zamietli. V tejto súvislosti v sťažnosti uvádza:

„Na základe tej istej zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorá bola podkladom pre napadnuté uznesenia, bol neplatne postúpený celý súbor pohľadávok, ktoré žalujem v iných konaniach samostatne. Aj v týchto konaniach bol zo strany V. C... podaný návrh na jeho vstup na moje miesto do konania.

V konaniach vedených na Okresnom súde Spišská Nová Ves sp. zn. 1C/131/2005 a 1C/87/2006 súd uzneseniami, v spojení s uzneseniami Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 1Co/506/2006 resp. 3Co/17/2007 návrh na vstup V. C. právoplatne zamietol. ...

Takéto rozdiely v súdnych rozhodnutiach sú v rozpore s princípom právnej istoty, ktorý je zahrnutý v niekoľkých článkoch, predovšetkým čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a ktorý tvorí jeden zo základných elementov právneho štátu.“

Na základe týchto skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„... Základné právo sťažovateľa, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... bolo postupom a uznesením Okresného súdu Poprad sp. zn. 7C 787/1999 zo dňa 03. 09. 2008...

... postupom a uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co 54/2009 zo dňa 30. 04. 2009...

... postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky... sp. zn. 6Cdo 42/2011 zo dňa 20. 12. 2011 porušené.

... Uznesenie Okresného súdu Poprad sp. zn. 7C 787/1999 zo dňa 03. 09. 2008 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

... Uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co 54/2009 zo dňa 30. 04. 2009 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

... Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 42/2011 zo dňa 20. 12. 2011 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

... Porušovatelia sú povinní sťažovateľovi nahradiť trovy súdneho konania.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C/787/1999 a jeho uznesením z 3. septembra 2008

Špecifickosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy spočíva okrem iného aj v tom, že k jej podaniu môže zásadne dôjsť až subsidiárne. Zmysel a účel zásady subsidiarity vyplýva aj z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v namietanom konaní a jeho uznesením z 3. septembra 2008 a postupom krajského súdu v namietanom konaní a jeho uznesením z 30. apríla 2009 ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy (premietnutý aj do § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde), z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnutý postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C/787/1999 a jeho uznesenie z 3. septembra 2008, pretože ich preskúmal na základe odvolania sťažovateľa podľa § 201 a nasl. OSP krajský súd.

V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je preto z ústavného hľadiska pre ústavný súd podstatné a určujúce len preskúmanie postupu najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo/42/2011 a jeho uznesenia z 20. decembra 2011 (obdobne napr. m. m. III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05). Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co/54/2009 a jeho uznesením z 30. apríla 2009

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že námietka, ktorou sťažovateľ odôvodňuje porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 54/2009 a jeho uznesením z 30. apríla 2009 o odňatí mu možnosti konať pred súdom, je v zásade totožná s námietkou, ktorú uplatnil vo svojom dovolaní proti označenému uzneseniu krajského súdu (sťažovateľ v ňom tvrdil, že krajský súd sa dopustil procesných pochybení, pozn.), pričom najvyšší súd sa s týmito námietkami zaoberal a aj vysporiadal v rámci dovolacieho konania. Ústavný súd sa s právnymi závermi dovolacieho súdu k týmto námietkam stotožňuje a poukazujúc na

odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu (pozri k tomu časť II.3 tohto uznesenia, pozn.) pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo/42/2011 a jeho uznesením z 20. decembra 2011

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou

garantovaných práv a slobôd je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch do týchto práv alebo slobôd rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Najvyšší súd v odôvodnení namietaného uznesenia z 20. decembra 2011, ktorým dovolanie sťažovateľa odmietol, v prvom rade uviedol, že dovolanie sťažovateľa nie je prípustné podľa § 239 ods. 1 a 2 OSP. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 OSP) a na dovolacie námietky sťažovateľa najvyšší súd skúmal, či nie je dovolanie prípustné z dôvodov podľa § 237 OSP, pričom sa zameral na to, či postupom konajúcich súdov nebola odňatá možnosť sťažovateľovi konať pred súdom. V tejto súvislosti v odôvodnení uviedol:

„Pokiaľ dovolateľ namietal odňatie možnosti pred súdom konať tým, že odvolací súd sa nesprávne odmietol v rámci rozhodnutia o zámene účastníkov v zmysle § 92 ods. 2 a 3 O. s. p. zaoberať platnosťou zmlúv o postúpení pohľadávok treba uviesť, že z ustanovenia § 92 ods. 3 veta prvá O. s. p. síce vyplýva, že súd rozhodujúci o súhlase so zámenou musí posúdiť, či navrhovateľ preukázal prechod alebo prevod práv a povinností, avšak pre účely tohto rozhodnutia stačí preukázanie, že nastala (formálno právna) skutočnosť, ktorá môže mať podľa hmotného práva za následok prechod alebo prevod práv a povinností. Súd však v tomto štádiu nie je oprávnený hodnotiť, či sú inak naplnené predpoklady pre takéto právne nástupníctvo z pohľadu hmotnoprávnej úpravy. To znamená, že nie je jeho úlohou prechod alebo prevod práv a povinností posúdiť podľa hmotného práva v rozsahu

zodpovedajúcim možnému záveru pre rozhodnutie vo veci samej (posúdiť, či podľa hmotného práva skutočne k prechodu alebo prevodu práv a povinností došlo).

V posudzovanej veci odvolací súd preto postupoval správne, keď nehodnotil v rámci rozhodnutia podľa § 92 ods. 2 a 3 O. s. p. právne úkony z hľadiska ich platnosti, lebo by išlo o posúdenie naplnenia predpokladov právneho nástupníctva z pohľadu hmotnoprávnej úpravy a teda o riešenie predbežnej otázky dôležitej pre rozhodnutie vo veci samej. V tomto štádiu konania vec správne hodnotil len z hľadísk, či návrh na zámenu účastníkov bol podaný tým, na koho práva a povinnosti, o ktorých sa koná boli prevedené, či sa tak stalo po podaní návrhu na začatie konania a osoba, ktorá má vstúpiť do konania so zámenou súhlasila a či v návrhu tvrdená skutočnosť je podľa hmotného práva spôsobilá preukázať, že po začatí konania došlo k prechodu alebo prevodu práv a povinností. Obsah spisu pritom nedáva podklad pre záver, že by súd vyhovel návrhu na zámenu účastníkov, hoci pre to neboli dané vyššie uvedené procesné predpoklady. Dovolateľ preto neopodstatnene namieta, že odvolací súd mu svojim nesprávnym postupom odňal možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

Neobstojí ani námietka dovolateľa, že konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté vadou uvedenou v § 237 písm. b/ O. s. p. Osoba, ktorej súd pripustil vstup do konania namiesto dovtedajšieho žalobcu, má totiž nepochybne spôsobilosť byť účastníkom konania.“

Základom argumentácie sťažovateľa je jeho nesúhlas s právnym názorom najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu, ktorý odmietol jeho dovolanie, pričom v odôvodnení svojho uznesenia sa stotožnil s výkladom § 92 ods. 2 a 3 OSP, ktorý vykonal vo veci okresný súd v spojení s krajským súdom, podľa ktorého súd nie je povinný skúmať platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pri rozhodovaní o návrhu podľa § 92 ods. 2 a 3 OSP.

Ústavný súd konštatuje, že závery najvyššieho súdu sú dostatočne odôvodnené, nemajú znaky arbitrárnosti, teda svojvôle, sú logické a vyplývajú z relevantných skutkových zistení, je možné k nim dospieť aplikáciou a výkladom § 92 ods. 2 a 3 OSP upravujúcim vstup iného subjektu do konania namiesto doterajšieho účastníka konania. Taký výklad § 92

ods. 2 a 3 OSP, podľa ktorého súd pri rozhodovaní o návrhu podľa tohto ustanovenia nie je povinný skúmať platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky ako jednej z právnych skutočností predpokladaných v tomto ustanovení, predstavuje jeden z možných výkladov § 92 ods. 2 a 3 OSP. Tento právny výklad neodporuje zneniu a účelu predmetného ustanovenia a je tak ústavne akceptovateľný. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej konštatoval, že postup súdneho orgánu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Ústavný súd nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v namietanom konaní a jeho uznesením z 20. decembra 2011. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku najvyšším súdom ako dovolacím súdom takéto nedostatky nevykazuje.

Sťažovateľ v sťažnosti tiež poukazuje na to, že všeobecné súdy v obdobných veciach aplikovali a interpretovali § 92 ods. 2 a 3 OSP tak, že posudzovali platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky a na základe toho zamietli návrh postupníka. V tejto súvislosti poukazuje na uznesenia Okresného súdu Spišská Nová Ves a uznesenia Krajského súdu v Košiciach (uznesenie sp. zn. 1 C/131/2005 v spojení s uznesením sp. zn. 1 Co/506/2006 a uznesenie sp. zn. 1 C/87/2006 v spojení s uznesením sp. zn. 3 Co/17/2007). Tým, že konajúce súdy v prerokúvanej veci posúdili túto skutočnosť odlišne, malo dôjsť k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V tejto súvislosti ústavný súd tiež poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej nie je úlohou ústavného súdu zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] patrí najvyššiemu súdu (m. m. I. ÚS 17/01, I. ÚS 199/07, I. ÚS 18/08, II. ÚS 273/08, IV. ÚS 331/09, IV. ÚS 342/2010).

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva). K rozdielnej judikatúre prirodzene dochádza aj na úrovni najvyššej súdnej inštalácie. Z hľadiska princípu právnej istoty je ale dôležité, aby najvyššia súdna inštalácia pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach. Pre posúdenie, či rozdielnou judikatúrou najvyššej súdnej inštalácie došlo k porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru, je preto rozhodujúce, či vnútroštátne právo obsahuje mechanizmus zaisťujúci koherentnosť judikatúry a či príslušný orgán tento mechanizmus fakticky a riadne využíva [pozri rozhodnutie ESLP *Beian v. Rumunsko* (č. 1) zo 6. decembra 2007].

Z uvedeného je zrejmé, že samotná skutočnosť, že všeobecné súdy v skutkovo podobných veciach aplikovali a interpretovali relevantnú právnu normu odlišným spôsobom, nemôže automaticky viesť k záveru o porušení práv podľa ústavy alebo dohovoru. Ústavný súd poukazuje tiež na to, že sťažovateľ neuvádza rozpor v judikatúre na úrovni najvyššej súdnej inštalácie, t. j. najvyššieho súdu, preto nie je možné posúdiť to, či najvyšší súd využíva mechanizmus zjednocovania rozdielnej judikatúry podľa zákona o súdoch spôsobom, ktorý neporušuje základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, prípadne právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. IV. ÚS 342/2010, IV. ÚS 155/2012).

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade neexistujú skutočnosti, ktoré by signalizovali možnosť vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v namietanom konaní a jeho uznesením z 20. decembra 2011 po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ju pri predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec veci ústavný súd poukazuje tiež na to, že právny zástupca sťažovateľa predložil k sťažnosti splnomocnenie, ktoré nie je dostatočným podkladom na zastupovanie sťažovateľa v predmetnom konaní (§ 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde), čo by zakladalo dôvod na odmietnutie sťažnosti aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti aj z iných dôvodov uvedených v tomto uznesení ústavný súd nepovažoval za potrebné vyzvať sťažovateľa na odstránenie nedostatkov predloženého splnomocnenia.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. januára 2013